

Abstrakt

Autor si v této práci klade za cíl vytvořit obecný hodnotící politicko-filosofický princip omezení svobody projevu v liberální demokracii, jenž by mohl při rozhodování v konkrétních případech pomoci určit, zda je daný projev stále možné (nutné) tolerovat, či zda už svým obsahem či formou překročil mez únosnosti, a je tedy nezbytné jej omezit. Práce se nejprve věnuje funkcím, jež svoboda projevu ve společnosti plní a přibližuje její význam v historii Evropy počínaje starověkým Řeckem. Dále jsou představeny možné přístupy politické filosofie k jejímu omezení a následně identifikovány dva, jež jsou relevantní pro současnou západní liberální demokracii. Těmito přístupy jsou princip ublížení J. S. Milla a princip obtěžování J. Feinberga. Po jejich detailním rozboru je vytvořen jednotný hodnotící princip, na jehož základě lze posuzovat konkrétní případy v praxi. Výsledný politicko-filosofický princip je následně aplikován na případ rozpuštění Dělnické strany Nejvyšším správním soudem. Autor podrobně přibližuje politickou činnost strany i samotnou metodu, podle níž soud došel ke svému závěru. Obě metody, politicko-filosofickou i právní, následně porovná a zdůrazní podobnosti i rozdíly. V obou případech je činnost Dělnické strany jednoznačně vyhodnocena tak, že je neslučitelná s hodnotami liberální demokracie, a rozpuštění strany je tedy označeno za odůvodněné a přiměřené.